Ο θρύλος της Σάνγκι-Λα

written by Mutus | 02.02.2015

Σάνγκρι-Λα (Shangri-La), μία μυθική πόλη που υποτίθεται βρισκόταν κάπου στα βουνά του Θιβέτ. Υπάρχουν στοιχεία για την αρχαία αυτή πόλη στους μύθους απομακρυσμένων σημείων στην Κίνα, Νεπάλ και Θιβέτ, όπου η λαογραφία περιγράφει μία κοιλάδα όπου ζούσαν αθάνατοι σε πλήρη αρμονία.

Οι πεποιθήσεις για την μοναδική υπεραισθητήρια ενέργεια αυτού του τόπου ήταν διαδεδομένες έξω από τα γεωγραφικά όρια της Σάνγρι-Λα. Η μαγική και συνάμα μαγευτική τοποθεσία απασχολούσε όλους τους λαούς της Κεντρικής Ασίας, περιγραφές της υπήρχαν σε όλες τις μυθολογίες και τους θρύλους όλων των γειτονικών λαών. Κάποιοι την αποκάλεσαν «Χώρα των λευκών νερών» (άραγε επειδή στη Λίμνη Τσάϊνταμ, νοτιαναταλικά της Τάκλα Μακάν υπάρχουν μεγάλα αποθέματα άλατος), άλλοι πάλι την ονόμασαν «Χώρα των θαυμάτων και της ζωντανής φλόγας». Οι Ινδουϊστές την ονόμαζαν Αριαβάρσα, τη μυθική χώρα απ’ όπου προήλθαν οι Βέδες, τα πρώτα γραπτά κείμενα στην Ιστορία της Ανθρωπότητας. Οι Κινέζοι την είπαν Δυτικό Παράδεισο της Χσι Γουάνγκ Μου, Βασιλομήτωρ της Δύσης, στους Κιρκισιανούς ήταν γνωστή με το όνομα Τζαϊαναντάρ. Χιλιάδες χρόνια αργότερα ο θρύλος δεν άφησε ασυγκίνητους τους Ρώσους παλαιόπιστους, μια χριστιανική σέκτα του 19ου αι. Την αποκάλεσαν Μπελοβόντιε. Κι όμως, παρά τις τόσες διαφορετικές ονομασίες, η μυστηριώδης χώρα της Ανατολής είναι γνωστή με το θιβετιανό της όνομα, Σάνγκρι-Λα, το διάσελο της γαλήνης και της ειρήνης.

Η Σάνγκρι-Λα ήταν το κέντρο μιας μυστηριακής λατρείας που συνένωνε όλες τις θρησκευτικές πεποιθήσεις του κόσμου. Και αν αυτό φαίνεται περίεργο, αρκεί το γεγονός ότι τον πρώτο μεταχριστιανικό αιώνα οι μοναχοί Μπον-Πο χαρτογράφησαν το βασίλειο σε σχέση με την Περσία, το ελληνιστικό βασίλειο της Βακτριανής, την Αίγυπτο και την Ιουδαία. Οι απομονωμένοι “πρωτόγονοι” Θιβετιανοί φαίνεται πως

είχαν άριστες γνώσεις γεωγραφίας, εφ’ όσον γνώριζαν όλες τις κοιτίδες πολιτισμού της εποχής τους.

Ο δρόμος της προσωπικής απελευθέρωσης του Βούδα διαδόθηκε στο Θιβέτ τον 7ο αι. μ.Χ. από τις δύο συζύγους – μια Νεπαλέζα και μια Κινέζα – του βασιλιά Σόγκτσεν Γκάμπο. Ο ηγεμόνας ανάθεσε σε έναν μοναχό να επινοήσει τη θιβετιανή γραφή μελετώντας τα σανσκριτικά. Έναν αιώνα αργότερα ο βασιλιάς Τρίσονγκ Ντέτεν ξεκίνησε μια δημόσια συζήτηση για το Βουδισμό. Οι σοφοί διαλογίστηκαν για δύο χρόνια και κατέληξαν ν’ ακολουθήσουν το βουδιστικό μοντέλο της Ινδίας και όχι της Κίνας. Εκείνο ακριβώς το διάστημα ο χάρτης της Σάνγκρι-Λα ανανεώθηκε με στοιχεία για τις εξελίξεις στον κόσμο. Το ίδιο όμως το βασίλειο είχε πλέον περάσει στο φανταστικό κόσμο του μύθου.

Υποστηρίζεται από πολλούς ότι η Shangri La δεν υπήρξε ποτέ στην πραγματικότητα με την έννοια που την έχουν συνδέσει. Στο βιβλίο «Χαμένος ορίζοντας» ο συγγραφέας Τζέιμς Χίλτον αναφέρεται σε μια κρυφή κοιλάδα κάπου στις δυτικές παρυφές της οροσειράς Κουνλούν, η οποία βιώνει την απόλυτη αρμονία και ευτυχία υπό την καθοδήγηση ενός θιβετιανού βουδιστικού μοναστηριού. Οι κάτοικοι της κοιλάδας, αναφέρει ο Χίλτον, ζουν σχεδόν αθάνατοι και ολοκληρωτικά ευδαίμονες σε αυτή την ουτοπία των Ιμαλάϊων, αποκομμένοι από τον έξω κόσμο.